

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πέμπτων αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκα δέκα
καὶ ὄλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾱ γ κ α εῖ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α καὶ ὁ σ τ ὁ χ ἑ ρ ι.

Εἰκοστή καὶ τετάρτ' Ἰουλίου,
ὀργασμὸς τοῦ κλεινοῦ Βασιλείου.

Χίλια καὶ ἑκατὸ τριάντα,
πᾶμε πρῖμα κατὰ πάντα.

**Κόντε-Ράλλη φίλια
κατὰ πάντα τελεία.**

Φ.—Ἦλθε λοιπὸν ὁ Κόντες σεινάμενος κουνάμενος
εἰπὼν ἔχθροι καὶ φίλοι: μᾶς ἦλθε καὶ ὁ λεγάμενος.

Κι' ὁ Κόντες εἶπε τότε:
τῶ γιαις μου πατριῶται,
ἀμὴν ἀμὴν,
εἰρήν' ὀμνῖν.

Ἐπὶ γὰρ στὴ Γαλλία μὲ δυνατὴ προσπάθεια
μήπως αὐτῶν τῶν Γάλλων κινήσω τὴν συμπάθεια,
εἰπα καὶ ὅτ' ὁ Μπριὰν καὶ ὁ Πισσὼν καὶ ὁ ἄλλος:
γὰρ, μωρὲ παιδιὰ, μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς σάλους
μᾶς κατατρέχεται, καὶ μᾶς βαστάει κάκῃα;
καὶ καὶ ἐμᾶς τῆς τῶ γιαις ποτίζετε φαρμάκῃα;

Γὰρ τῶν φῶτων ἢ κοιτῆς σὰν πρὶν δὲν σὰς ἀρέσει;
γὰρ φορέσατε καὶ σῆς τὸ Τούρκικο τὸ φέσι;
μᾶς εἶπατε τὴν ἀφογὴ ποτὲ νὰ μὴν ἀλλάξωμε,
μᾶς εἶπατε τὴν ἀφογὴ πιστὰ νὰ τὴν φυλάξωμε
καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸν Κερίμ Ἀγᾶ καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸν Σουλτάνο,
καὶ ἐμῆς τὴν ἐφυλάξαμε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἦ θέλετε νὰ κάνωμε γιὰ νὰ μᾶς ἀγαπάτε
καὶ νὰ μὴ μᾶς κτυπάτε;

θέλετε νὰ μὴν ἔχωμε καὶ ἐμεῖς Σιρασκαράτο;
θέλετε τὸ Ρωμαῖκο νὰ γίνῃ Χεδιβάτο;

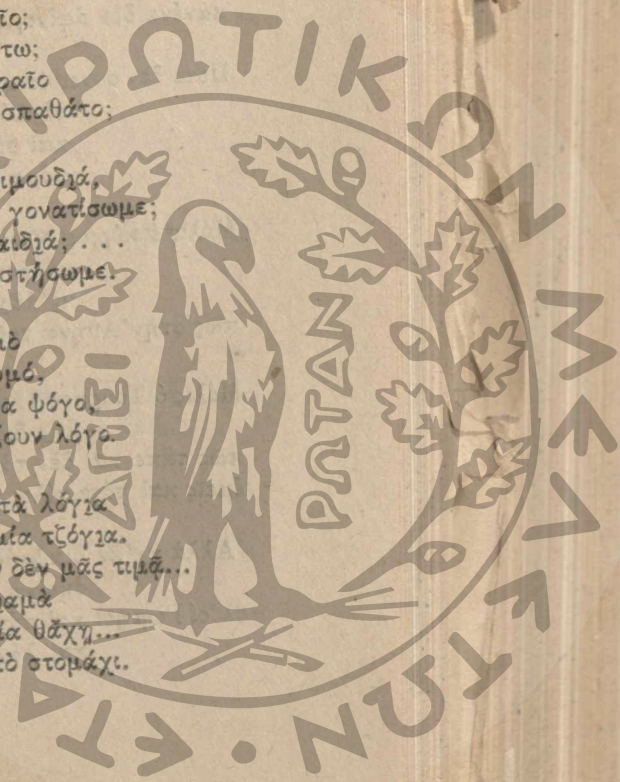
Θέλετε νὰ νᾶναι πάντοτε κράτος εἰρηνικὸ
καὶ ὥς εἶδος Μοναχό;

Τὸ θέλετε Βασίλειο γιὰ τοὺς Φετᾶρ ὥρατο;
θέλετε κάθε πρόγονος νὰ πέσῃ τώρα κάτω;
θέλετε νὰ μὴν ἔχωμε τὸν Ρήγα τὸν Φεραῖο
καὶ νὰ βαστοῦμε μοναχὰ τὸν Ρήγα τὸν σπαθᾶτο;

Θέλετε νὰ μὴ βγάσωμε ἔμπροστά σας τσιμουδιά,
καὶ ἐμπρὸς εἰς τοὺς χαμᾶλῃδες βουδοὶ νὰ γονατίσωμε;
θέλετε νὰ τουρκέσωμε καὶ ἐμεῖς, μωρὲ παιδιὰ; . . .
προστάξετε καὶ πρόθυμοι θὰ σὰς εὐχαριστήσωμε!

Τέτοια λοιπὸν, ἀμίτσι, τοὺς εἶπα μὲτ' ἃ μὲ
μήπως καὶ κατευνάσω τὸν τόσο τοῦς θυμῷ,
καὶ ἐμπρὸς τοὺς ἐστεκόμουν χωρὶς κανένα φόβο,
καὶ ἐκείνοι μὲ ἔκυττοῦσαν χωρὶς νὰ βγάλουν λόγο.

Τοῦ κάκου... δὲν ἐμάλαξαν ἐκεῖνα μου τὰ λόγια
μήτε Φαλλιέρ, μήτε Πισσὼν, μήτε καμὲν τῶ γιαια.
Τοῦ κάκου... καὶ ἡ Γαλλία μᾶς σὰν πρὶν δὲν μᾶς τιμᾷ...
ποτέ μου δὲν ἐπίστευα πὼς ἡ πατρίς γιὰ μὲ
τέτοια θερμὴ συμπάθεια καὶ στὴ Γαλλία θάχῃ...
καὶ μ' ἔλη μᾶς τὴν ἀφογὴ μᾶς ἔχουν σὸ στομάχι.

Κι' από τὸν τρόπο, τζόγαις μου, ποῦ μ' ἐβλεπαν ἐκείνοι,
κι' ἀπὸ κινήματα πολλὰ
κατάλαβα πολὺ καλὰ
πῶς πρέπει πλέον ἄφογος ἢ στάσις μας νὰ γίνη.

Καὶ τώρα πούθε ξαστερῶ
καὶ βρήκαμε τὸ δάνειο,
ξεχάστε καὶ παλληκαριὰ
καὶ μένος ἀρειμάνιο.

Κι' ἐγὼ τὸ παλληκάρι
ξεχνῶ τὸ νταίλι, καὶ
βάζω μὲς στὴ θήκη
τὸ κοφτερὸ χαντζάρι.

Τὸ παρακάναμε, παιδιὰ, μὲ τῆς πολλαῖς ἀνδρείαις,
καὶ κάθε τόσο φέρνομε στὸν κόσμο φασαρίαις,
κι' ἡσυχὴ δὲν ἀφίνομε κι' ἐκείνη τὴν Εὐρώπη,
ὅπου γιὰ μᾶς ἐκόπη.

Παιδιὰ μου σταθῆτε,
παιδιὰ κοιμηθῆτε,
καθίσετε φρόνιμα.

Ἀπάνω τὰ χέρια,
κανέναν μαχαίριον
μὴν ἔχη γι' ἀκόννημα.

Κρύα λουτρὰ νὰ κάνετε στὴ φλογερή σας φύσι,
ποῦ φιναλμέντε τρόμαξε κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.
Παύσετε νὰ δαγκάνετε τὰ χέρια γιὰ πολέμους...
κρύα λουτρὰ συστήνονται σ' ἐμᾶς τοὺς θερμοαίμους.

Κι' ἂν πρὸσταξε τοὺς Ἕλληνας ἡ φύσις
νὰ θραύουν τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλύσεις,
ἀλλ' ὅμως κάθε τόσο δὲν ἀρμόζει
στὸν κόσμο νὰ φαίνωμεθα φουριόζοι,
καὶ δὲς τοῦ ν' ἀκονοῦμε σακαράκα,
καὶ μ' ὅλους νὰ ζητοῦμε πατατράκα.

Μόλις μᾶς ποῦνε τίποτα φωτιὰ μὲ τοῦτο πέρνομε
καὶ τὸ σπαθὶ μας σέρνομε.

Μόλις μᾶς ποῦνε τίποτα σηκόνουμε κεφάλι,
κανένα δὲν ἀφίνομε ποτὲ νὰ μᾶς προσάλλῃ.

Ποτὲ δὲν συνειθίσαμε νὰ κάνουμε μετάνοια
σὲ Δύσι καὶ σ' Ἀνατολή,
καὶ σὺν ἀκοῦμε προσβολὴ
φώρα τὰ γαταγάνια.

Μόλις ὁ κύριος Ναμπὴ πατόκορφα μᾶς βρίσκει,
μύδρους γι' αὐτὸν τινάζομε
κι' ἀδιάκοπα φωνάζομε
πῶς στὴν Ἀθῆνα τοῦ λοιποῦ δὲν πρέπει νὰ γυρίσῃ.

Μόλις ὁ Τοῦρκος Πρέσβης ἐν προθυμίᾳ τόσῃ
μᾶς διαβεβαίωσῃ
πῶς τάπε καὶ δὲν τάπε τὰ νόστιμα βρισίδια,
ἐμεῖς καὶ τότε φίλοι, τοῦ λέμε ξεκουμπίδια.

Ἀλλὰ κι' ἂν διαφεύσῃ μὲ τόσα ντοκουμέντα
ἐκείνη τὴν κουδέντα,
ἐλ' οἱ Ρωμηοὶ καὶ τότε γιὰ τὸν Ναμπὴ λυσσοῦν
καὶ λένε: ξεκολοῦν.

Μόλις μᾶς ποῦν πῶς ὁ Κερίμ μποῦκοτάζ μᾶς κάνει
δὲς τοῦ παράπονα πικρὰ στῆς Πόλεις τὸ Ντιβάνι.
Καὶ μὲς στὴν τόσῃ φούρμα μᾶς μόλις μᾶς πῆ κανεῖς
πῶς κάποιος ἐξορίζεται Ρωμηὸς ὁμογενής,
δὲς τοῦ κι' ἀρματονόμαστε γι' αὐτὸ σὺν ἀστακοί,
κτυποῦμε τὸ ποδάρι,
κι' ἀμέσως στὸν Χακὴ
στέλλομε τὸν Γρυπάρη.

Τὴν τόσῃ μας τὴν ἐξαψὶ νὰ σδύσωμε, παιδιὰ,
γιατὶ δὲν μᾶς συμφέρει
χειμῶνα καλοκαίρι
ν' ἀνάδωμε σὺν ἄχυρα, σὺν ἱσικαῖς, σὺν δαδιά.

Ἐκουράστηκαν μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ κι' οἱ τόσοι μας προστάται,
ποῦ πάντα μὲ τοὺς Ἕλληνας ὁ νοῦς των περισπᾶται,
κι' ἀπηλπισμένοι σκέπτονται καὶ λένε: τί θὰ γίνη
μὲ τοῦτο τὸ καμίνι;
Τι διάβολο θὰ κάνουμε καὶ μὲ τὴν ράτσα τούτη,
ποῦ στὰ καλὰ καθοῦμενα παραδρωμὰ μπαροῦτι.

Ἐξεπλύνουμε τοῦ κράτους κάθε στίγμα καὶ ντροπὴ
κι' εἶδαν Τοῦρκοι καὶ προστάται τῶν Ρωμηῶν τὸν χαρακτὴ
κι' ἂν τὴν στάσι τὴν δική μας ἄφογὴ τὴν εἶχαν πῆ,
τόσο ξέρουν τόσο λένε... τὰ μαλά των καὶ μὴ λύρα.

Φαίνεται πῶς εἶναι τέτοια, πλὴν ἂν φάξουν κατὰ βάθος
σοῦμπιτο θ' ἀλλάξουν γνώμη καὶ θὰ δοῦν πῶς ἔχουν λάθος.
Φαίνεται πῶς εἶναι τέτοια, μὰ νὰ τῷχετε καμάρι,
ποῦ μ' αὐτὴ τὴν στάσι μόνο
τοὺς γελοῦμε κάθε χρόνο,
καὶ δὲν πέρνουνε χαμπάρι.

Τοὺς περγελοῦμε τοὺς κουτούς,
κι' ὅμως μ' ἐπαίνους δυνατοὺς
μᾶς λούζουν ὁλοένα,
γιατὶ τῆς πάλαις κρύβομε
καὶ κάνομε πῶς σκύβομε
μπροστά των τὸν αὐχένα.

Γιὰ τοῦτο πρέπει, φίλοι,
καθεὶς νὰ καταστείλῃ
τὸ μένος τὸ πολεμικὸ κι' ἐκεῖνο τὸ μπουρί,
ποῦ κι' ὁ Λεβάντης, τζόγαις μου, κι' ἡ Δύσις ἀπορεῖ
πῶς πάντα μέσα σ' αὐτὴν Ρωμῶν ὑπάρχει τὸ σκαρί.

Τὸ μένος κατευνάσετε, κι' ἔτι μᾶς λέγ' ἡ Πύλη
δὲν πρέπει νὰ τὸ πέρνωμε καὶ σὲ φιλὸ μαντύλι.
Κι' ἂν τῶν Ρωμηῶν ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει
καὶ μέσα σ' ἐλα εἰχνεται χωρὶς πολυλογία,
μὰ σβύσετε τὴν φλόγα σας... εἶναι καὶ καλοκαίρι,
κι' ἐξάψεις φιλοπόλεμοι βλάπτουν καὶ στὴν υγεία.

Γιὰ τοῦτο, σὰς παρακαλῶ,
σκύψετε στὰ Ντιβάνια...
δὲν εἶναι καὶ πολὺ καλὸ
ἢ ψωροπερηφάνεια.

Φθάνει ψωροπερηφάνεια καὶ φιλοτιμία τόσῃ,
καιρὸς εἶναι πιά τὸ κράτος κι' ἀπὸ τούτῃ νὰ γλυτώσῃ.
Τὴν θαυμάζει κι' ὁ Βεζύρης, κι' ὁ Κερίμ τὴν ἐκτιμᾷ,
καὶ καθέναν τὴν κηρύττει,
κι' ἂν καθὼς μᾶς λένε, τζόγαις, τὸ φιλότιμο γιὰ μὰ
ἔφαγε τὸν Κυβερνήτη.

Ἀδελφοὶ Σιαμαῖοι
κοτσονάτοι κι' ἀκμαῖοι.

μὰ κι' ἐκείνους, ποῦ μοιραῖως κυβερνοῦν καὶ κουτουροῦ,
τοῦτο μόνο τοὺς μαραινεῖ καὶ τοὺς τρώει πρὸ καιροῦ.

Γεμάς, παιδιὰ τοῦ κόμματος, γεμάς, ἀρνιά μου λάγρια,
κι' ἐνθ' αἰδρὸς ἐγύριζα μέσ' ἀπὸ τὴν Μπατάγρια
ῥῆμα στὸ δρόμο μὴ κυρὰ...
τίς εἰτῆς λέγω σοβαρά.

Ἐγὼ, μοῦ λέγει, λέγομαι παγκόσμιος Εἰρήνη,
καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶς ἐκεῖ στὸ φλογερὸ καμίνι,
πὲς τοῦ νὰ πάψῃ γρήγορα σ' αὐτὰ μου νὰ βροντᾷ,
ἄλλοις θάλθω μὲ βούνευρο καὶ θὰ τὸ κάνω ντᾶ.

Κι' ἐγὼ τῆς εἰπα: τζόγια, ποτίστηκες χολαῖς,
κι' ἔχεις μεγάλο δίκιο γιὰ τοῦτα ποῦ μᾶς λές.
Ἔνοια σου, μὴ σὲ μέλῃ, παγκόσμιος Εἰρήνη,
κι' ἔταν' στὴν πολέμαρχα γυρίσω Ρωμηοσύνη,
κρέμασε τᾶρματά σου, θὰ τῆς εἰπῶ, στὸ ράφι,
γιατὶ μὲ τοὺς πολέμους δὲν ἔκανες νισάφι.

Ὁ Κόντες τέτοια μίλησε σ' τοὺς φίλους τοῦ καὶ πάλι
κι' ἀμέσως πῆγε κι' ἔκανε μὴ βίβιτα τοῦ Ράλλη,
ὃς Ράλλης ἀνταπέδωκε τὴν βίβιτ' αὐθωρεῖ,
κι' οἱ δὲ τοὺς ἀνταμῶθηκαν καὶ τᾶπαν σοβαροί.

Βίβιταις, βρε Περικλέτο, κάθε λίγο καὶ λιγάκι
τοῦ φουριόζου μας τοῦ Μήτσου καὶ τοῦ Κόντε τοῦ Γεωργάκη.
Βίβιταις, συνδιασκέψεις, μυστικαῖς συνομιλίας,
μὰς καὶ μοῦτε, φιλιὰ, φιλίας.

Πνεῦμ' ἀγάπης καὶ φιλίας
πνέει μεταξὺ τοῦ Ράλλη,
καὶ τοῦ τῶος ἐκ Γαλλίας
ἐπιστρέψαντος ἐν κάλλει.

Π. — Κι' ἐγὼ, βρε Φασουλὴ μου, βλέπω τοὺς ἀσπασμούς των
καὶ τοὺς ἐπικροτῶ,
καὶ τοὺς συνδυασμούς των
τοὺς διπλοχαιρετῶ.

Πηγαίνουν χέρι χέρι
κι' ὅλος ὁ κόσμος χαίρει,
κι' ἐλπίζει σὲ ραγδαίαν
νέων ἀνδρῶν προσηνίαν,
καὶ πλάττει καὶ ἰδεάν
ιδέας ἐποχὴν.

Τῆς ρεπούμπλικας, ἡ τζόγαις γίνονται τοῦ Κόντε φίλοι,
καὶ τοῦ Κόντε τὰ βλαμάρια
γίνονται τοῦ Ράλλη στύλοι,
καὶ κτυποῦν τὰ παλαμάκια.

Ἐχασαν τὸν μπούσουλά των ἡ δὲ στρουγγαῖς ἡ καυμέναις,
Κόντες-Ράλλης μία στρουγγα, μία ποίμνη, δὲ ποιμένες,
καὶ σ' ἐκεῖνο τὸν σωρὸ
φάλλσιν ὅλοι μὲ χορό:

Φίλος ἔδωσε πρὸς φίλον
τρεῖς ἀντάφυλλον μὲ φύλλον.

κι' ἡ δὴ στρουγγαίς εἶναι μία, φύρδην μίγδην κι' ἄνω κάτω,
μὴ σαλάτ' αὐτοὶ κι' ἐκείνοι,
ποῦ κανεῖς δὲν διακρίνει
ποῖο τοῦ Ράλλη τὸ μπουλουκι, ποῖο τοῦ Κόντε τὸ φουσατό.

Τῶν δύο τὰ χρυσᾶ
ἔγιν' ἡσαν ὅσων φασόν,
κι' οἱ μὲν ἴσ' τοὺς δὲ τὰ σὰ
προσφέρουν ἐκ τῶν σῶν.

Κύτταξε τὸ ζευγάρι
Κόντε καὶ συντροφίας...
ἐκεῖνος μὲ τὴν χάρι
τῆς πλειονοψηφίας,

κι' ὁ Ράλλης μὲ κουμπάρους καὶ μὲ βαπτισιμιοὺς...
ἐκόλλησαν κι' οἱ δὴ τῶν καθὼς τοὺς Σιαμαίους,
κι' ἂν ἦταν κι' ἄλλος ἓνας, τότε καὶ ἴσ' τοὺς Ρωμηοὺς
θᾶταν τριουμβιράτουμ καθὼς εἰς τοὺς Ρωμαίους.

Μέσα ἴσ' τὸν συνδυασμὸ τῶν μένει θέσις ἀνοικτὴ,
κι' ἂν προβάλουν ἄνδρες νέοι γίνονται σ' αὐτὸν δεκτοί.
Ἔρχεται διαλαλητὴς δυνατὰ νὰ διαλαλήσῃ:
μία, δύο, τρεῖς, παιδιὰ, κι' ὁ συνδυασμὸς θὰ κλείσῃ.

Κι' ἐμεῖς φάχνομε νὰ βροῦμε νέους ἄνδρας, συμπολίται,
κι' ὅποιος εὖρη τέτοιον ἄνδρα γρήγορα παρακαλεῖται
νὰ τὸν φέρῃ ἴσ' τὸ ζευγάρι
τὰ βρεθήκηκα του νὰ πάρῃ.

Φ. — Τούτῃ τὴν δυανδρία κι' ἐγὼ κυττάζω πάλι
μέσα σ' αὐτὴν τὴν πάλῃ.

Τούτῃ τὴν δυανδρία τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου
κι' ἐγὼ τὴν ξαναφάλλω μὲ λύρα τοῦ Τερπάνδρου.

Μέσ' ἀπὸ τέφρα βλέπω νὰ βγαίνουν, βρὲ παιδιὰ,
φοῖνικες μὲ κλαδιὰ,
κι' ὑπὸ σκιάν φοινίκων
κηρύττω κλέη νέα
κομμάτων καλλινίκων
σὲ πλήθῃ κεχηναῖα.

Ἡ δυανδρία τούτῃ μοῦ φαίνεται καινούρια...
ἀμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ... βαρεῖτε τὰ σαντούρια.
Σ' αὐτῆς τῆς δυανδρίας ἐλπίζω τὸ Κουδέρνο...
Π. — Κι' ἐγὼ μὲ δύο ξύλα διπλὴ φορά σὲ δέρνω.

Ἀναφορὰ μεγάλη ἴσ' τὸν Βεζύρη ἀπὸ τὸν Φασουλῆ τὸν κακαμοῖρη

Βεζύρη μου, τί κραίνεις;... ἐντὼ τὸ Βενιζέλο
γὰ Βουλευτὴ τὸ τέλουν, κι' ἴσ' μᾶς λές: ντὲν τέλω.
Ντὲν εἰν' Ἑλλάντα, Τζάνουμ, ἰλεύτερο Ντοβλέτι;
γιατὶ τοὺς Γιουνανλῆδες τοὺς βάζεις σὲ σεκλέτι,
κι' ἄρτικ μαζί μας τέλεις καυγᾶ νὰ κοπαρντίσης
κι' ἴπὸντι νὰ πατήσης;

Ἡ μήπως σήμερα ἔμπορεῖ τῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι
κι' ἴσ' τῆς Ἀθήνας τοὺς Γιουνάν ἰβουλευτὰς νὰ κάνῃ;
Ἰστὲ ντὲν εἶναι πράγματα κι' ἴφρὸνιμα καμώματα
κι' ἐντὼ σουπρέμ κι' ἴσουδεραῖν νὰ τέλῃς ντικαϊώματα.

Μάτια μου Βεζύρη κρῖνε
πῶς αὐτὸ σωστὸ ντὲν εἶναι
νὰ τρυπώνῃς κι' ἐντὼ πέρα
ἴσ' τὴν ἰγὴ τὴν ἰλευθέρα,
κι' νὰ λές ἴσ' τὸ Βενιζέλο:
ντὲν σὲ τέλω, ντὲν σὲ τέλω.

Τζάνουμ, κάνε πιά νισάφι,
Τζάνουμ, τὸ ντουνηῖ σ' ἱτρέμει...
τέτοιο πράμμα ντὲν ἱγράφει
μήτε κι' Οὐλεμᾶ καλέμι.

Ἀντρωπο σασκὶν μὴν εἶσαι... πέφτω κι' σὶ προσκυνῶ,
πόντια χέρια σου φιλήσω κι' ἴσ' κυλί σου νὰ γενῶ,
ἄσε τοὺς Γιουνάν νὰ δάλουν κάλπη γὰ τὸ Βενιζέλο,
κι' ἴγῳ σήμερα γὰ τοῦτο μὴν ἀναφορὰ μου στέλλω.

Ντόντια σου μὴ μᾶς ἱτρίξης,
μὴ πολέμους ἱκηρύξης,
κι' ἂν ἀμέτη μωαμέτη τέλῃς σώνει κι' καλὰ
νὰ μὴ ὄγῃ τὸ Βενιζέλο, πεκεῖμ, χαῖρολᾶ.

Κι' τὸ νέο σου χατῆρι
τὰ τὸ κάνωμε, Βεζύρη,
γὰ νὰ πῆς ἄρτικ κι' μ' ἄλλους κι' μὲ τὸν Ἀγᾶ Κερίμ
Γιουνανλῆδες ἀφιρίμ.

Τζάνουμ, δ, τί πῆς τὰ γένῃ,
κι' ὅποιο, τέλεις σὺ τὰ βγαίνῃ.
Γὰ σουπρέμ κι' ἴσουδεραῖν ντὲν ντὲν ντὲν λεφτά,
κι' τὴν ἄφογῃ, Χακῇ, ντὲν χαλοῦμ' ἐμεῖς γι' αὐτά.

Μὰ κι' τὸ Κόντε-Ράλλη, ποῦναι σπουνταῖοι φίλοι,
ἀπὸ πληρεξουσίου μὴ λίστα τὰ σοῦ στείλῃ,
κι' ὅποιους ἴσ' τὰ βγάλῃς
τάναι καλὰ βγαλμένοι,
κι' ὅποιους ἴσ' τὰ βάλῃς
τάναι καλὰ θαλμένοι.

Κι' ὅσων ντὲν τέλῃς, τζάνουμ, νὰ ὄγοῦνε Κρητικοί,
ἴσ' τὸ Κόντε καὶ τὸ Ράλλη μὴν κάνῃς τὸν γχιουλέκα,
κι' ἱπίτρεψε σὶ τοὺτους τοὺς ἀχιστον, Χακῇ,
νὰ δγάλουν τὸ Λεβίντη, τὸ Ψύλλα καὶ τὸ Λέκα,
γὰ νὰ ντοξολογοῦμε κατὲ Πασσᾶ φεσατό
κι' ντὸς του τεμενάντες νὰ κάνωμ' ἔως κάτω.

Κι' οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι,
μὰ κι' προστάτες ἄλλοι,
ὅς μᾶς εἰποῦν κι' τοῦτοι ποιοὺς τέλουν καὶ ντὲν τέλουν,
κι' γι' ὅς ἐμεῖς ντὲν λέμε ὅτι μᾶς παραγγέλλουν.
Σουπρέμ κι' ἴσουδεραῖν ὅς μᾶς ζητοῦν κι' αὐτοὶ
κι' ὅς μᾶς τραβοῦν ταῦτι.

Αὐτὰ λοιπόν, Χακῇ, σοῦ γράφω ταπεινὰς,
κι' μένω... Φασουλῆς, ντοῦλος παντοτεινός.

Καὶ καμπόσαις τοικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἑλληνικὸν μελόδραμα ἴσ' τὸ Θέατρον Ἀρνιώτη,
κόσμου πυκνὸς συνωστισμὸς κι' ἐπιτυχία πρώτη,
ὁ δὲ Δαυράγκας αἰρεται μασάτρος νικητῆς
καὶ βλέπει νὰ τραβεῦνται κόποι πολυετείς.